

ФЕНІКС І ГОЛУБКА

Переклада Марія Табасови

Над простором аравійським
Злине птаха голосна —
Мов гучна сурма сумна,
Чеснокриле скличе військо.

Тільки ти, крикливий, злобний
Передвіснику біди,
Тільки ти не йди, не йди :
Скласти почет цей жалобний.

Хай не упаде на нього
Тінь хижацького крила;
Опріч цезаря-орла
Не приймайте більш нікого.

Панотець в киреї білій,
Лебідь, вічний жалібник,
Увілле свій смертний скрик
В реквієм благочестивий.

Гайворон, дух пітьми чорний,
Трьохсотлітній пілігрим,
Над смутним зібранням сим
Чорну корогов розгорне.

Заспіваймо ж гімн останній
Феніксу й голубці — тій
Парі вірній, золотій,
Що згоріла від кохання.

Закохалися, й відтоді
Їх в одно любов сплела:

Дух один, хоч два тіла,
Хто був хто — сказати годі.

Два серця в биття єдине,
Два життя в одне життя
Поєднало почуття
Фенікса й його княгині.

Він у ній, вона у ньому —
Кожне з них свій скарб знайшло.
Щастя горлиці цвіло
В зорі фенікса ясному.

Щось цілком незрозуміле,
Як дволике божество:
Двох створінь одне єство —
І не пара, і не ціле.

Розум, сам недосконалий,
Збіг розбіжностей лиш бачив;
Та розбіжності, одначе,
Досконало пасували,

І схилився ум поштиво
Перед безумом кохання,
Що єднає нез'єднання
У довершеність правдиву,

І уклав цей псалм жалобний —
Феніксові і голубці,
Двом великим серцелюбцям
Вічний пам'ятник надгробний.

ПСАЛМ

Вірність, врода, простота,
Дива гідна чистота —
Жменька попелу свята.

Фенікса гніздо — могила,
І голубка сизокрила
У безвічність відлетіла

Безпотомно. Чи ж винити
В тім любов несполиту,
Непорочну, неспожиту?

Вірність і краса віднині
Лиш позірні, половинні;
Справжні — тут, у домовині.

Хай цих двох в останню путь
Лиш достойні проведуть,—
Помолившись, зітхнуть.